

**QUYẾT ĐỊNH CÔNG KHAI Ý KIẾN
CỦA ÔNG NGUYỄN QUỐC SỬ
NGUYÊN VIỆN TRƯỞNG
VIỆN KIỂM SÁT NHÂN DÂN TỈNH MINH HẢI**

**CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc Lập – Tự Do – Hạnh Phúc**

Cà Mau, ngày 1 tháng 1 năm 1997

Kính gửi :

**Anh HÀ MẠNH TRÍ
Viện trưởng VKSND Tối cao**

Tôi là Nguyễn Quốc Sử (Ba Chiến), nguyên Viện trưởng Viện Kiểm sát tỉnh Minh Hải nghỉ hưu.

Như anh đã biết vụ án Cimexcol Minh Hải, được xử sơ – chung thẩm ngày 14 tháng 4 năm 1989 tại Minh Hải. Lúc bấy giờ tôi là TUV Phó Viện trưởng VKS Minh Hải. Quá trình theo dõi vụ án tôi phát hiện nhiều vấn đề không rõ ràng. Sau khi vụ án đưa ra xét xử lại càng bộc lộ sự thiếu công minh trong vụ án.

Vào ngày 6 tháng 6 năm 1989 họp Ban chấp hành Tỉnh ủy để nghe đại diện TW kết luận và chỉ đạo tuyên truyền kết

quả vụ án kinh tế được gọi là nghiêm trọng nhất, tổn thất lớn nhất. Khi được triệu tập họp BCH TU để bàn nội dung trên, tôi suy nghĩ và chuẩn bị bài phát biểu trước Ban Chấp hành. Nhưng khi vào họp tôi thấy không khí không thuận lợi – Tôi nghĩ rằng ở thời điểm này chưa cho phép nói thẳng mặc dù đó là sự thật, nên tôi bằng lòng yên lặng. Tôi vẫn cố giữ nguyên bài chuẩn bị ý kiến ngày đó cho đến nay tôi cảm thấy không thể tiếp tục lặng thinh.

Hôm nay tôi quyết định sẽ công khai ý見 của mình mà lâu nay chưa ai biết. Trước hết tôi xin gửi đến anh để anh nghiên cứu. Tôi mong rằng giữa người muốn nói sự thật với người lắng nghe sự thật sẽ gặp nhau. Về những ý kiến bộc trực và thẳng thắn của tôi nếu có điều gì sơ suất mong anh thông cảm và cho ý kiến. Thân ái chúc sức khỏe anh và tất cả anh chị em VKSTC.

Tôi

NGUYỄN QUỐC SỬ

Cà Mau, ngày 6 tháng 6 năm 1989

Kính thưa :

- Các anh đại diện TW
- Anh Tư BT . TU
- Các đồng chí trong BCH – TU

Tôi : Nguyễn Quốc Sử – TUV, Phó Viện trưởng VKS.ND Tỉnh.

Nhân cuộc họp BCH.TU để tiếp tục bàn vụ án Cimexcol hoặc nói rõ hơn là để tiếp thu “kết quả” của vụ án Cimexcol, tôi xin được phép phát biểu một số ý kiến chung quanh vụ án

Cimexcol, cũng là sự bày tỏ niềm tin tưởng riêng mình lần đầu trước BCH và cũng có thể sẽ là lần cuối.

Suốt thời gian sau khi vụ án kết thúc, tôi có nhiều tâm trạng và suy nghĩ rất nhiều, sở dĩ tôi chưa muốn nói hết lòng mình với Đảng vì tôi vẫn còn ấn tượng viễn ảnh quá khứ có thể trở lại với mình mà trước đây không lâu đã bị chụp lên đầu cái mũ “Bạn chống đối mới” chống Tỉnh ủy (chống Bí thư), chống TW (chống TW.UV) và sâu cay nhất là được người lãnh đạo gọi là “Đám Bến Tre”.

Càng suy nghĩ, tôi càng khẳng định là một đảng viên phải trung thành mà nói sự thật, không nói là làm ngược đường lối, chủ trương của Đảng, và nói trong phạm vi khuôn khổ pháp luật là một tiêu chuẩn cần có. Vì vậy, tại cuộc họp này tôi phải nói những gì cần phải nói.

Tôi xin phép anh Tư, xin phép BCH cho tôi được nói lên từ sự hiểu biết và với trách nhiệm hiện tại là một đảng viên của Đảng và là một thành viên của BCH.TU. Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm đúng, sai về những ý kiến phát biểu của mình.

Thưa anh Tư – Thưa các đồng chí !

Có lần tôi đã nói với anh Tư một số vấn đề chung quanh vụ án Cimexcol với hy vọng là báo cáo với Đồng chí Bí thư để nghiên cứu xem xét về vụ án. Bởi một vụ án được cấp trên đánh giá là lớn nhất từ trước đến nay, gây tổn thất lớn nhất về kinh tế, chính trị, vụ án của Minh Hải lại được xét tại nơi gọi là xảy ra vụ án, mà vụ án đưa ra xét xử được diễn hình đạt kết quả, nhưng chưa ai nói kéo theo một hậu quả mặc dù hậu quả không phải là sự bịa ra mà nó đã đủ hình đủ dạng.

Hôm nay là cuộc họp BCH, tôi phát biểu với tư cách của một thành viên nói với nhau trong nội bộ Đảng, nên cần sự thẳng thắn nói lên sự thật không có gì phải úp mở hoặc nói dối lòng mình là thấp hèn. Với tinh thần đó, tôi chắc rằng sẽ có sự phật lòng không tránh khỏi, bởi vẫn còn đó những dị biệt trong nhìn nhận và đánh giá vấn đề và cũng không loại trừ sự bảo thủ không phải vô ý thức. Trước khi phát biểu, tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chấp nhận mọi điều xảy đến với tôi dù là điều xấu nhất, vì tôi đã xác định không phải vì tôi hay một cá nhân nào, mà vì thanh danh của Đảng bộ và sự thiệt thòi của nhân dân Minh Hải.

Trước hết, tôi mở đầu từ thai nghén đến sinh ra vụ án mà tên gọi trước đó là vụ án chính trị tại Cimexcol. Tôi dám nói rõ như vậy là vì tôi là một thành viên được tham gia vào đoàn kiểm tra 13 và được giao nhiệm vụ kiểm tra việc sử dụng người gọi là bừa bãi của Công ty Cimexcol mà đối tượng là những người có quan hệ chế độ cũ, cộng với sự kiện trùng hợp vụ án Hoàng Cơ Minh nhập biên vào Hạ Lào lại có tên Dương Văn Tư theo cơ quan an ninh là em của Dương Văn Ba. Do đó, Ban chuyên án ra đời để đi sâu vào vụ án chính trị. Tôi tham gia một lúc thì được chuyển qua bộ phận kiểm tra việc tranh chấp và giải quyết tranh chấp đất đai.

Đi từ vụ án chính trị, tôi chỉ biết làm việc của tôi, còn các việc của người khác tôi không hiểu, nhưng chưa được kết thúc thì đột nhiên chuyển thành vụ án kinh tế, nên đoàn thanh tra 54 ra đời để đúng chức năng thanh tra về kinh tế. Đoàn thanh tra 54 bắt đầu hoạt động và cũng bắt đầu bắt bớ xảy ra, một số người bị bắt để điều tra trước khi khởi tố vụ án. Luật quy định có vụ án mới có bị can, nhưng ở đây có bị can trước khi có vụ án. Vì công tác thanh tra chưa kết thúc thì lấy đâu ra

gọi là căn cứ pháp lý để khởi tố vụ án. Không thể có một nhà biện luận pháp lý nào cho đó là việc làm đúng pháp luật cả, việc làm trái luật đó chính những người đang thừa hành là người hiểu luật hơn ai hết, tại sao lại cố tình. Trong quá trình thanh tra là quá trình bắt bớ điều tra hàng chục người, luật không bao giờ cho phép bắt người điều tra để phục vụ thanh tra. Vậy những người đang làm nhiệm vụ của đoàn 54 có biết rằng làm như vậy là phạm luật không? Chắc rằng họ biết quá清楚, nhưng tại sao làm như vậy? Phải chăng là sự cố ý làm bừa hay do “Sức mạnh” của đoàn thanh tra là trên pháp luật?

Từ việc làm không tuân theo pháp luật trên đây đã dẫn đến một hậu quả nghiêm trọng khác, là quá trình thanh tra không được giải trình, đối chất mà đó là một nguyên tắc trong thanh tra không thể thiếu, và nếu không có đối chất, đối chiếu, giải trình thì hồ sơ thanh tra từ đầu đến cuối là của thanh tra nếu không nói là loại hồ sơ đơn phương. Bởi những người có trách nhiệm quản lý và nhân viên phục vụ đã bị bắt trước khi kết thúc thanh tra nên toàn bộ tài sản đồ sộ của Công ty không còn được quản lý chặt chẽ, đó là chưa nói việc mất, còn ra sao. Cũng tương tự như vậy, toàn bộ quá trình kinh doanh lỗ, lời, toàn bộ tài sản - nợ phải thu - phải trả tất nhiên có bộ máy quản lý mới nhận lãnh, nhưng thật kỳ lạ không có người bàn giao, chỉ kiểm kê cho có, như vậy việc làm đó đã tạo được một kẽ hở khổng lồ. Tôi cho rằng kẽ hở đó là do cố ý chứ không thể là khách quan. Chính là việc tạo được kẽ hở đó là mục tiêu để có điều kiện kết luận rằng: “Lỗ nặng, mất cân đối lớn, bị BPKP chiếm đoạt 1,8 triệu đô la quy ra vàng, GTVT Bình Trị Thiên chiếm đoạt trị giá hàng trăm lượng vàng ...v.v...”. Kết luận BPKP chiếm đoạt của Cimexcol sac không đắn đo thận trọng, vì BPKP có giựt bao

giờ đâu, tôi có đủ căn cứ kết luận BPKP hoàn toàn nhận nợ và cam kết thanh toán và chỉ còn thống nhất việc cân đối giá nhiên liệu của BPKP cung cấp cho Cimexcol tại Lạc Sao, bởi bữa cân đối nợ có mặt tôi trong cuộc họp tại Lạc Sao.

Tôi cũng muốn nói thêm rằng : bắt đầu từ vụ án không phải là KT được chuyển thành vụ án kinh tế đã được ấn định trước là hậu quả đặc biệt nghiêm trọng, vụ án lớn nhất từ trước đến nay lẽ dĩ nhiên những hậu quả tổn thất phải được đề cập bằng từ “tương ứng” không phải nói a – b gì nữa, và còn phải cộng thêm “Vụ án kinh tế mang tính chất chính trị” để tăng lên về chất của vụ án mà thực chất là tình tiết tăng nặng khi kết án của Tòa. Cũng vì như vậy, trong việc bắt người điều tra cả những người không dấu hiệu phạm tội như Hương Trang, Thu Đông, Vĩnh Hải, mà những người đó có liên quan đến việc đối chiếu tài chính và kiểm kê tài sản một phần, và một điều mà những người thừa hành công việc thanh tra, điều tra biết rất rõ là bởi quá trình làm án không tuân theo pháp luật, nên hồ sơ không khép kín được hoặc nói cách khác là thiếu tính chắc chắn, tôi xin chứng minh :

Một là : Hồ sơ kết thúc thanh tra vì sao không để những người có liên quan là những người đương nhiệm đã bị bắt được nghe và ký tên thừa nhận, lại để những người kế nhiệm vừa chân ướt chân ráo chưa biết hết đầu đuôi ký tên vào hồ sơ. Vậy tư cách pháp lý của hồ sơ đó xin hỏi như thế nào ? Lại được làm chứng cứ để điều tra.

Hai là : Vụ mua cà phê xuất khẩu của Huyện Hóc Môn bị phát hiện trái phép, Lê Khắc Bình – Phó chủ tịch UBND Thành phố ký giấy bảo lãnh lại được chuyển thành Lê Văn

Bình – Chủ tịch UBND tỉnh Minh Hải và được đưa vào hồ sơ chính Lê Văn Bình được cộng thêm một tội danh.

Ba là : Khi VKS làm thủ tục truy tố, tổng đat cáo trạng và kết luận điều tra cho bị cáo, luật cho phép bị cáo có quyền khiếu nại những vấn đề chưa rõ ràng hoặc kết luận oan, nhưng trong vụ án này cách làm được “cải tiến” hơn trong khi luật chưa hề sửa đổi hoặc cho phép là công tố viên lại trao đổi nhiều lần với bị cáo và cho phép bị cáo trao đổi lại (Tôi dùng đúng từ của Công tố viên) và vì vậy qua trao đổi Công tố viên xin mượn lại bản cáo trạng để sửa chữa, thêm bớt chứ không ra quyết định rút cáo trạng.

Bốn là : Cuộc họp báo với báo chí Thành phố, các tỉnh phía Nam, báo TW tại thành phố Hồ Chí Minh ngày 24 tháng 3 năm 1989, sau khi công bố vụ án, và thời gian chuẩn bị xét xử rất nhiều nhà báo chất vấn thì người lãnh đạo cuộc họp không trả lời thẳng vào những câu hỏi đó mà buông lỏng một câu vô trách nhiệm “Tôi nắm không vững hồ sơ” liệu có phải vậy hay không có điều gì không cho phép nói.

Thưa Anh Tư, Thưa các đồng chí !

Tôi hoàn toàn nhất trí tại Công ty Cimexcol có dấu hiệu tiêu cực, có án xảy ra, và đã có án xảy ra là phải xử lý nghiêm minh theo pháp luật, xử đúng người, đúng tội đó là sự công minh của chế độ ta do Đảng lãnh đạo. Tôi cho rằng vụ án không đến mức nghiêm trọng như vậy, không phải là vụ án lớn nhất từ trước đến nay, còn việc đưa mức đòn cân để đủ nặng bởi còn có dụng ý. Có lẽ tôi nói điều này sẽ có số đ/c phản đối tôi, thậm chí còn có thể phản đối nặng tay, nặng ký. Xin các đ/c vui lòng nghe thêm sự giải trình những chi tiết mà nó là sự thật để làm cơ sở xem xét.

- Tài chính, tài sản, hàng hoá không được kiểm kê, đối chiếu thì lấy đâu làm cơ sở đầy đủ cân đối lỗ lời, mà việc làm đó không phải ai khác mà phải là những người trong cuộc làm việc ấy, ví dụ : tại sao đoàn xe của Cimexcol chỉ cân đối có 171 chiếc, vậy số còn trên cả 100 chiếc nằm ở đâu ? Vì sao một đống gỗ gần 1.000 khối ở bến cảng không có trong danh sách kiểm kê ?... Lào và 150 đơn vị nợ đâu có ai giụt mà mất, vậy – những thứ mất đó là cái gì ?

- Dấu hiệu vi phạm pháp luật còn nghiêm trọng hơn nữa là tờ Đặc san của Bộ Nội vụ, trước khi phiên tòa mở thì họ đã chở bằng xe xuống tận mũi đất cuối cùng này để tuyên truyền vụ án, nhưng không phải tuyên truyền vụ án đơn thuần theo cách làm của báo chí, mà họ sẵn sàng vượt qua giới hạn theo Điều 10 của Luật Tố tụng, họ làm thay một phiên tòa sơ thẩm đồng thời chung thẩm, họ công khai buộc tội, kết án và nêu mức hình phạt của một số bị cáo, việc làm đó đâu thể nào đổ lỗi cho trình độ nhận thức, mà quá rõ ràng có ý tứ xem thường pháp luật, xem thường Đảng bộ và nhân dân Minh Hải.

- Việc sử dụng Dương Văn Ba cũng như xử lý đoàn xe của Dương Văn Ba thì không phải là Năm Hạnh, nhưng tại sao lại Năm Hạnh phải lãnh đủ, không thể có sự nhầm lẫn nào như vậy được, vì không phải là việc hoàn toàn bí ẩn hay bị kẽ xáu nào đó bịt kín đầu mối, mà có sự toan tính quá rõ ràng, bởi không thể nào không biết đó là trách nhiệm của ai và ai phải chịu trách nhiệm. Thật vô lý, khi sử dụng Dương Văn Ba thì Năm Hạnh là Trưởng ban Tuyên huấn rồi đi học ở Liên Xô. Thời điểm giải quyết đoàn xe Dương Văn Ba thì Năm Hạnh là Bí thư Huyện ủy Vĩnh Lợi rồi Bí thư Huyện ủy

Giá Rai. Sự thật là như vậy, thì có phải vô lý khi buộc tội người không trực tiếp vào vụ việc không ?

- Một vấn đề rất dễ hiểu nữa là có hàng trăm cán bộ mua xe cúp của Cimexcol, thậm chí mua giá rẻ.

Nhưng tại sao họ chỉ chú trọng tìm hiểu chiếc xe của anh Hoàng Hà ? Ai cũng biết rõ TU-UB Tỉnh đã tặng thưởng vật chất cho rất nhiều đ/c có công đóng góp cho Minh Hải như : đ/c Trung ương (không nhớ tên), Viện Lịch sử của Bộ Quốc Phòng đã tích cực trực tiếp viết lịch sử chiến tranh của Minh Hải. Đ/c Thanh Hùng xây dựng thành công bộ phim mang tên U Minh, nhạc sĩ Phan Nhân sáng tác bài hát ca ngợi mũi Cà Mau, anh Bạch Đằng viết thuyết minh phim Bán đảo phù sa... nhưng khi tìm hiểu vụ tặng thưởng thì chỉ chăm bẵm phần thưởng của anh Bạch Đằng...

- Việc xếp lịch xét xử vụ án "Cimexcol" sau 2 ngày kết thúc, xét xử phúc thẩm vụ án thảm sát Lữ Anh Dồi. Tôi cho rằng không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Bởi đã dự kiến đưa vụ án xét xử vào đầu năm 1989 lại dừng dời lên ngày 27 tháng 2 năm 1989, lại đình xử cho đến ngày 14 tháng 4 năm 1989 mới mở phiên tòa. Những lý do đình xử khó có thể chấp nhận bởi vụ án kinh tế bắt đầu từ tháng 9 năm 1987 cho đến đầu năm 1989, nếu tính tròn cũng gần một năm rưỡi (16 tháng) nhưng lại lý do cung cố hồ sơ đến 3 lần thay cáo trạng. Ai không biết Năm Hạnh là đại biểu Hội đồng nhân dân tỉnh, Đại biểu Quốc hội, tại sao lại luộm thuộm thủ tục theo luật định đối với một cán bộ dân cử khi bị truy tố ra pháp luật. Nếu lấy thời gian 16 tháng làm án thì thấy rằng không phải lý do về hồ sơ, về thủ tục để dừng xét xử vụ án ...

Một phiên tòa xét xử sơ thẩm đồng thời chung thẩm là đương nhiên đã tước quyền chống án của các bị cáo, nhưng khi phiên tòa diễn ra thì sự luộm thuộm lúng túng và có dấu hiệu vi phạm pháp luật trong xét xử. Căn cứ Điều 191-192 chương 20 của Luật Tố tụng thì có thể chứng minh được rằng đã vi phạm, chủ yếu là dấu lý tại phiên tòa mà luật cho phép nhằm làm sáng tỏ và khi kết án mới công minh. Tôi xin nêu một số có tính điển hình như :

- Khi Tòa buộc tội Dương Văn Ba là chiếm đoạt đoàn xe của Nhà nước thì luật sư Nguyễn Đăng Trừng biện luận rằng việc kết tội Dương Văn Ba chiếm đoạt đoàn xe của Nhà nước là thiếu căn cứ, vì Dương Văn Ba là chủ sở hữu đoàn xe, và chưa thấy có một thủ tục mang tính pháp lý nào chuyển thành sở hữu Nhà nước cả, mà chỉ dựa vào biển số xanh là không đủ yếu tố vậy thì lý nào là đúng, thủ tục pháp lý hay biển số xanh, thế mà các vị Hội đồng xét xử và Công tố viên không đưa ra được một chứng minh nào là đoàn xe là tài sản của Nhà nước để bác bỏ lời bào chữa của các luật sư. “Yên lặng” là dấu hiệu thừa nhận.

- Sau khi Công tố viên buộc tội Ngô Vĩnh Hải, Hải tự bào chữa mình là vô tội. Chủ tọa phiên tòa đưa hồ sơ lời khai của Hải lên để chứng minh thì Ngô Vĩnh Hải thừa nhận rằng: Các chữ ký trong bản cung đúng là tôi ký, các nội dung các lời khai đó là do cán bộ điều tra ép cung tôi, hôm nay trước tòa tôi không thừa nhận lời khai đó là của tôi và tôi khẳng định tôi không phạm tội. Trước lời bào chữa của Hải cả Hội đồng xét xử và Công tố không một ai đưa ra những chứng cứ để bác lời bào chữa của Hải và còn có thể buộc Hải vu khống cán bộ điều tra. Rõ ràng sự yên lặng đó tức là sự thừa nhận việc ép cung là có. Và cuối cùng Tòa tuyên Ngô Vĩnh Hải

không phạm tội. Vì như vậy rất có thể làm cho những người dự phiên tòa nghĩ rằng còn bị cáo nào tương tự như vậy không ...

- Cũng tại phiên tòa làm cho người nghe khó rõ thiệt hư bởi cáo trạng của công tố buộc tội, các luật sư lại bào chữa không tội hoặc tội nhẹ hơn, nhưng không thấy lời tranh luận phản bác nào rồi cuối cùng là buộc tội theo cáo trạng.

Điều 192 Luật tố tụng phần cuối có ghi : Chủ toạ phiên tòa không được hạn chế thời gian tranh luận, nhưng có quyền cắt những ý kiến không liên quan đến vụ án. Rất tiếc ở phiên tòa này lại không thể hiện những nội dung tranh luận mà luật cho phép hoặc nói rõ hơn là không có tranh luận đúng tính chất đấu lý tại phiên tòa bằng sự chứng minh có chứng cứ mà pháp luật thừa nhận.

Kính thưa các đồng chí !

Không hiểu vì sao, sau khi phiên tòa kết thúc lại có kiểu phải rập khuôn mang tính bắt buộc, không được nói khác 7 chữ “Đúng người, đúng tội, đúng pháp luật”, nhưng thực tế đã cho thấy, bắt buộc cứ bắt buộc, còn dư luận khác nhau vẫn cứ dư luận. Đó là một hiện tượng không bình thường và cách làm như vậy là đã vi phạm Nghị quyết Đại hội VI của Đảng về tôn trọng quyền dân chủ, về dân chủ hoá. Tại sao ta không làm theo Nghị quyết của Đảng mà nếu có ai đó nói khác hơn 7 chữ trên thì bị quy là bao che tội phạm.

Sau vụ án dù ngầm ngầm hay bộc lộ nó cũng thành một cuộc tranh luận về pháp lý, ta hãy nên thực tế đừng vội chụp mũ, ta hãy cố nghe những gì mà ta cho là ngược lại để trở về bản chất của chế độ ta. Quan điểm riêng của tôi, tôi hoàn toàn thống nhất tại Công ty Cimexcol có án xảy ra. Còn mức

độ của vụ án đặc biệt nghiêm trọng thì tôi cho rằng đó là cái tên mà ta có quyền đặt ra cho nó, chứ bản chất bên trong vụ án thì các yếu tố bắt buộc tính chất đặc biệt nghiêm trọng của vụ án không phải là sự sản sinh của vụ án, mà những phần có tính chất quyết định vụ án tôi đã trình bày ở các phần trên.

Cái không nên và mãi mãi không nên chủ quan bảo thủ rằng ở cấp Trung ương chỉ có đúng... đúng và đúng. Vậy chúng ta hãy quay ngược thời gian để nhìn lại Nghị quyết 8 về giá, lương, tiền, chủ trương về cải tạo nông nghiệp, công thương nghiệp...

Tôi nghĩ rằng mọi dư luận của xã hội nói chung hoặc trong phạm vi vụ án này ta chú ý lắng nghe là điều cần thiết giúp cho ta kiểm nghiệm về chủ trương, đường lối, cũng như thực thi pháp luật. Còn nếu như ta khư khư chỉ có ta là đúng nhất và không muốn nghe ai phản ảnh ngược lại và nếu ai nói ngược lại thì bị chụp mũ lên đầu thì chẳng khác nào ta tự đào hố để có ngày ta tự xuống hố sâu.

Sự phản ứng, cả phê phán và góp ý rất đa dạng chung quanh vụ án, không chỉ trong phạm vi của Minh Hải mà nhiều tỉnh đồng bằng sông Cửu Long và thành phố như : một số ngành tỉnh ở Cửu Long tổ chức một cuộc thăm dò ý kiến ở Sở, Ban, Ngành, thì có 97 phần trăm chống phiên tòa xét xử vụ án, 96 phần trăm bỏ phiếu phản đối việc đưa Năm Hạnh ra tòa. Vậy ở Minh Hải hay người nào ở Công ty Cimexcol lên đó vận động không ? Hoặc anh Tô Thành Tâm cán bộ Mặt trận tỉnh An Giang là người xa lạ đối với Minh Hải, với Cimexcol có ai xách động hay tự anh thấy cần thiết phải làm theo lương tâm, bằng một bức tâm thư dài phản ứng vụ án cho rằng cơ chế cũ xử cơ chế mới. Hay một chí nông dân ở Giá

Rai viết một bức thư đầy xúc động gửi lên phiên tòa xin được ở tù thay cho Năm Hạnh, thế thì có ai xúi giục chị hay lòng dân ? Với một vài ví dụ điển hình trên đây chẳng đủ để chứng minh là một thực tế hay sao ? Vì sao thực tế đó lại bị phủ nhận, có phải chẳng sự đánh mất cái mà không nên giữ.

Còn vấn đề tôi muốn nói thêm ở đây là tính tập thể và tình đồng chí. Nói cho rõ hơn từ thành lập Công ty Cimexcol đến việc quan hệ sang Lào, các chủ trương hợp tác, sản xuất, kinh doanh không phải riêng một đồng chí nào đứng ra làm việc đó, mà rõ ràng đều là của tập thể lãnh đạo chủ trương, có việc là Ban Thường vụ, có việc có ý kiến cả BCH, trong đó có tôi. Nhưng khi sự việc khó khăn thì có nhiều người muốn tránh né, thậm chí còn cố ý đổ hết lên đầu vài người gánh chịu, thật đau lòng về tình đồng chí. Chẳng lẽ cái được là chúng ta, còn cái không được thì bởi, thì tại vài người dại dột.

Kính thưa Anh Tư, thưa các đồng chí !

Trong cuộc đời tham gia làm cách mạng của tôi đến thời điểm này còn 3 tháng 26 ngày nữa là tròn 40 năm, chưa có lúc nào tôi hay suy tư hơn lúc này, kể cả những năm tháng tôi bị lưu đày và lúc được tin những người thân của tôi ngã xuống, mặc dù có rơi nước mắt nhưng ý chí căm thù lại thúc tôi đứng thẳng để trả thù. Còn bây giờ làm sao vô tư được, chỉ 14 năm thôi Đảng bộ này đã hai lần tổn thất, đó là sự thiệt thòi lớn của nhân dân Minh Hải. Thế mà mỗi lần tổn thất cũng không ít kẻ mỉm cười và họ cười “đắc chí”.

Kính thưa các đồng chí !

Trên đây tôi đã thố lộ hết tâm tình với tinh thần của một người Cộng Sản. Cũng có thể do tính bộc trực nên dùng lời lẽ

có chỗ nào làm phật lòng, mong Anh Tư và các đồng chí thông cảm. Nếu hoàn toàn không được chấp nhận hoặc được kết luận là sai trái về quan điểm lập trường, không phù hợp quan điểm của Đảng, thì tôi xin BCH cho phép tôi xin ra khỏi BCH. TU, ra khỏi Đảng bằng hình thức nào cũng được, tôi không có gì thắc mắc và ân hận cả. Tôi cũng xin được bao lưu ý kiến.

Xác nhận :

Đây là bản chính của tôi, tôi đồng ý cho sao lại.

NGUYỄN QUỐC SỬ

VÀI LỜI NÓI TIẾP

Trong “Vài Lời Nói Đầu” tập hồ sơ này, cách đây 6 năm, hồi tháng 7 năm 1997, tôi có viết : *“Đến nay vụ án mở ra đã gần 10 năm (1987-1997) nhưng nó vẫn chưa khép lại được. Báo chí thỉnh thoảng vẫn đặt lại vấn đề, và tính chất của nó đến nay vẫn còn là một dấu hỏi ...”*

Lại thêm 6 năm nữa đã trôi qua, nghĩa là đã 12 năm Tập Hồ Sơ này ra đời, nhưng nó vẫn chưa xếp lại được.

Nó vẫn chưa xếp lại được vì, như trong đơn tố cáo ngày 06 tháng 12 năm 1996, các ông Đoàn Thành Vị, Phạm Văn Hoài, Lê Văn Bình đã viết : *“Đặc biệt tại cuộc họp ngày 9 tháng 3 năm 1994 do Thường trực Bộ Chính trị và Thường trực Ban Bí thư chủ trì, có đầy đủ tập thể Thường vụ Tỉnh ủy tỉnh Minh Hải tham dự, các cán bộ lãnh đạo cao cấp các ngành pháp luật đã không có một lời nào biện minh cho vụ án oan sai này. Nhưng cho đến nay vẫn chưa có dấu hiệu gì cho thấy lãnh đạo Đảng và Nhà nước có biện pháp sửa chữa sai lầm, xem xét và giải quyết thỏa đáng ...”*

Nó vẫn chưa xếp lại vì, như các ông Ba Vị, Ba Hùng, Năm Hạnh đã viết : *“Hơn 7 năm qua, là nạn nhân của vụ án, chúng tôi hầu như bị tước đoạt tất cả, nhất là về danh dự và sinh mạng chính trị. Nay đã ở vào độ tuổi gần kề miệng lỗ, không thể kiên nhẫn hơn nữa, chúng tôi không đòi hỏi gì hơn là công lý được sáng tỏ, người ngay phải được minh oan, phục hồi danh dự, kẻ lừa gạt Đảng, làm việc phi pháp phải*

bị trường trị. Bằng không, dấu có chết đi chúng tôi cũng không nhắm mắt ngâm miệng."

Và ngày 04 tháng 9 năm 2003 vừa qua, ông Phạm Văn Hoài – anh Ba Hùng – đã ra đi vĩnh viễn ở tuổi 83. Và y như câu "Dấu có chết đi chúng tôi cũng không nhắm mắt, ngâm miệng", anh đã cùng hai anh Ba Vị, Năm Hạnh, ngày 15/5/2003 một lần nữa ký tên khiếu tố đích danh một số người ở cấp cao nhất đã dùng quyền thế cưỡng hiếp công lý, h-arm hại người vô tội.

"Vài Lời Nói Tiếp" này là để tiễn đưa anh, để trân trọng giới thiệu lời nói mới nhất của anh, đồng thanh với hai anh Ba Vị, Năm Hạnh, và cũng để nói rằng hồ sơ này không thể xếp lại khi nào chân lý và công lý về vụ án chưa được làm sáng tỏ trước công luận.

TP.HCM, ngày 04 tháng 10 năm 2003

HỒ NGỌC NHUẬN

**ĐƠN KHIẾU TỐ CÁC CƠ QUAN PHÁP LUẬT TRUNG ƯƠNG
CỦA CÁC ÔNG**
ĐOÀN THÀNH VỊ, PHẠM VĂN HOÀI, LÊ VĂN BÌNH
NGÀY 15 – 5 – 2003

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc Lập – Tự Do – Hạnh Phúc

ĐƠN KHIẾU TỐ

**Những cơ quan luật pháp Trung ương đã cố tình vi phạm
pháp luật, bức hại nhiều người vô tội vào tù, làm tổn thất
tài sản Nhà nước sau vụ án và minh oan cho những người
vô tội trong vụ án Cimexcol Minh Hải.**

Kính gửi : - Tổng Bí thư Đảng CSVN Nông Đức Mạnh

- Ban Bí thư Trung ương Đảng CSVN**
- Chủ tịch nước CHXHCNVN Trần Đức Lương**
- Thủ tướng Chính phủ Phan Văn Khải**
- Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An**
- Trưởng ban Nội chính TW Trương Vĩnh Trọng**
- Bộ trưởng Bộ Công an Lê Hồng Anh**
- Chánh án Tòa án NDTC Nguyễn Văn Hiện**

- Viện trưởng Viện KSNDTC Hà Mạnh Trí

Chúng tôi :

- Đoàn Thành Vị (Ba Vị) nguyên ủy viên TW Đảng, Bí thư Tỉnh ủy Minh Hải, hiện ngụ tại Phường 8 – Thành phố Cà Mau

- Phạm Văn Hoài (Ba Hùng) nguyên Phó Bí thư Tỉnh ủy, Chủ tịch UBND Tỉnh Minh Hải, hiện ngụ tại phường 7 – Thị xã Bạc Liêu

- Lê Văn Bình (Năm Hạnh) nguyên Phó Bí thư Tỉnh ủy, Trưởng đoàn Đại biểu Quốc hội, Chủ tịch UBND tỉnh Minh Hải, hiện ngụ tại phường 3 – Thị xã Bạc Liêu.

Là những người liên quan và bị hại trong vụ án Cimexcol, hôm nay một lần nữa gửi đơn đến các cơ quan lãnh đạo Trung ương khiếu tố những ông lãnh đạo, chỉ đạo vụ án Cimexcol Minh Hải vi phạm pháp luật, bức hại nhiều người vô tội vào tù, làm thất thoát tài sản Nhà nước hàng triệu đô la. Đồng thời minh oan cho những người bị hám oan trong vụ án này.

Chúng tôi có đầy đủ chứng cứ chứng minh phiên tòa xét xử không đúng người, không đúng tội, không đúng pháp luật và chúng tôi có đủ cơ sở chứng minh những người lãnh đạo, chỉ đạo và những người tiến hành thanh tra, điều tra, xét xử vụ án cố tình vi phạm pháp luật với ý đồ hâm hại chúng tôi, đẩy hàng chục người vô tội vào tù và phải nhận lấy các hình thức kỷ luật oan sai và tạo điều kiện cho bọn cơ hội chiếm đoạt tài sản của Minh Hải trên 02 triệu đô la Mỹ.

Sự thật đã bị bóc trần trước dư luận ; một sự thật đầy đủ chứng cứ ; một mặt những người trong cuộc đã trình bày đầy